

Dračí srdce

Tajemství mluvících stromů

Dráčí srdce

Tajemství
mluvících
stromů

Ana Galánová

Ilustroval Pablo Pino

 P R E S S

Brno
2015

Dračí srdce

Tajemství mluvících stromů

Ana Galánová

Ilustrace: Pablo Pino

Překlad: Kateřina Hošková

Jazyková korektura: Václav Křížek

Odpovědná redaktorka: Zuzana Neubauerová

Technický redaktor: Radek Střecha

Original titles: MONDRAGÓ. RÍDEL Y LOS ÁRBOLES PARLANTES. LIBRO 2,
© EDITORIAL EVEREST, S.A., Ctra. León – La Coruna, km 5 – 24010 León
(España) www.everest.es

© Text: ANA GALÁN

© Illustrations: PABLO PINO

Translation © Kateřina Hošková, 2015

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-264-0786-7

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2015 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 19 268.

© Albatros Media a. s., 2015. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

Mé dceři Patricii

Ana Galánová

*Pro Agos, která mě učí
kreslit nové příběhy každý den.*

Pablo Pino

Co se doposud odehrálo

V den kdy Kale dosáhl jedenácti let, mu podle starého zvyku města Samarada chovatel draků Anton přidělil draka a stanovil úkol. Splněním tohoto úkolu měl dokázat, že je již natolik dospělý a zodpovědný, že si draka zaslouží. Kale byl pověřen, aby svého nového draka dovedl až na svůj hrad, bez pomoci dospělé osoby, a měl tak učinit do té doby, než měsíc vystoupá svého vrcholu. To by samozřejmě nebyl žádný problém, kdyby byl Mondrago jako všichni ostatní draci. Což nebyl. Měl příliš krátká křídla, takže nemohl létat, rád si hrál, takže všechno kolem něj ho rozptylovalo, neustále klopýtal, a občas

také kýchal a šlehal při tom ohromné plameny. Naštěstí Kalovi přátelé – Arko, Maja a Čiko – zjistí, že pravidla sice zakazují pomoc dospělého, ale ne už tak pomoc dětí. A tak se rozhodnou, že mu pomůžou, a všichni společně se vydají na zpáteční cestu do Kalova hradu.

Když procházejí kolem pevnosti ďábelského starosty Wickenburga, napadnou je jeho zabijáci draci. Mondrago si myslí, že si chtějí hrát, a tak se kolem nich začne prohánět, až se nakonec schová do hradu. Kale a přátelé se ho vydávají hledat, ale objeví se Murda, starostův syn, a vyhrožuje jim, že je předhodí jako večěři zabijákým bestiím svého otce. V momentě, kdy se Murda postaví do cesty Mondragovi, aby ho chytil, dráček kýchne a vyšlehne z něj takový plamen, že Murda je nucen skočit do hradního příkopu, aby na sobě uhasil hořící oblečení. Zachrání se, ale slíbí jim pomstu.

Poté, co se vzdálí od starostova hradu, si Kale všimne, že Mondrago má něco v tlamě. Je to starodávná čarovná kniha s koženými deskami a s vyrytým jménem Rídel. Zpočátku to vypadá, že kniha je nepopsaná, ale v noci, když si Kale vleze do postele a znovu knihu otevře, se znenadání objeví záhadné věty se zašifrovanou zprávou. Znovu a znovu se slova proměňují přímo před jeho očima a jsou čím dál tím zmatenější, až se nakonec kniha sama od sebe uzavře a už ji není možné znovu otevřít.

Pomstí se jim Murda? Jaká tajemství v sobě ukrývá záhadná kniha? To vše zjistíš v dalším Mondragově dobrodružství.

1. KAPITOLA

Mondragův výcvik

Kale se probudil, protože ucítil teplý vánek, který ho laskal po tváři. Chtěl si protřít oči, ale do čehosi narazil. Když oči otevřel, přímo před nosem uviděl ohromnou hlavu, která si ho pozorně prohlížela. Měla protáhlý čumák, obrovské zuby a také obrovské nosní dírky, kterými proudil teplý vzduch.

„Mondragu!“ vykřikl Kale, když ho spatřil. Pohládl obrovskou hlavu svému dráčkovi, protáhl se a rozhodl se vyskočit z postele, ale když položil nohy na zem...

PLESK

PLESK

Kale se sklonil a zjistil, že stoupl do obrovské žluté louže rozlité téměř po celé podlaze pokoje. Zápach byl nezaměnitelný.

„MONDRAGU! TY SES TADY VYČŮRAL!“

Drak se udiveně zadíval na svého pána. Proč neustále opakuje jeho jméno? Chce si snad hrát? Rozběhl se po pokoji a házel při tom svým dlouhým ocasem.

Podářilo se mu na zem shodit Kalovu křížáčkou výstroj!

„Mondragu! Stůj! Všechno zničíš! A nehýbej se! Jdu pro něco, čím můžeme uklidit tuhle spoušť.“

Kale rychle seběhl po hradních schodech.

„Mami! Mami! Mondrago se počůral!“

Jeho maminka se objevila v chodbě s dvěma kbelíky a mopem v ruce.

„Ach bože, Kale, vždyť jsem ti v noci říkala, abys s ním vyběhl na zahradu dřív, než půjdete spát. Nevzpomínáš si?“ zeptala se.

Ale Kale si nevzpomínal. Včera měl náročný den, a když se uložil ke spánku, byl tak unavený, že úplně zapomněl na Mondraga a jeho potřeby.

„Tu máš, použij tohle,“ řekla máma předávajíc mu kbelík s mopem, „a tady máš pro něj jídlo.“ Podala mu druhý kbelík, který byl o hodně větší než ten první.

Kale se vydal zpět do svého pokoje, a když tam vkročil, Mondrago vystřelil ke kbelíku a pustil se do něj, až kuličky dračího krmiva létaly na všechny strany.

„Ne, Mondragu! Chovej se slušně. Podívej, co děláš,“ řekl Kale našťvaně. Je nasnadě, že uhlídat Mondraga nebude vůbec snadné.

Právě v tom okamžiku strčila Nerea, Kalova sestra, hlavu do dveří. V ruce držela kytici, kterou zrovna natrhala v zahradě.

„Ale podívejme, kdo je tady, pracovitý Kale uklízí na svém hrádečku. Poslouchej, až skončíš, mohl bys zajít ke mně a utřít prach,“ žertovala.

Nerea byla jako vždy dokonalá, v barevném oblečení, které ladilo s šupinami její dračice

Pinky. Pinka očichala Mondraga a odvrátila čumák s výrazem naprostého odporu.

„Poslouchej, Kale,

Pinka má pravdu, tady to ukrutně smrdí,“ pokračovala

Nerea. „Postav někam tyhle kytky, uvidíme, jestli se trochu pročistí vzduch.“

Když Nerea nabídla svému bratrovi kytici, Mondrago se zvědavě přiblížil, aby si ji očichal. Zhluboka se nadechl, poté zaklonil hlavu, silně sevřel tlamu a...

PSIIIIK...!!

Z nosu mu vyšlehl plamen a z kytice zbyly jen ohořelé stonky.

„Ty, poslouchej! Dávej pozor!“ vykřikla Nerea. „Kale, jestli nebudeš svého draka hlídat, tak zničí celý hrad,“ řekla a vzdálila se se svou dračicí, dříve než by se Mondragovi podařil další kousek.

Má pravdu, pomyslel si Kale. Mít draka, je mnohem těžší, než jsem si myslel. Musím poprosit Maju, aby mi pomohla s výcvikem.

Maja, Kalova kamarádka, vycházela skvěle s draky a její dračice Mlha byla jednou z nejposlušnějších v celém městečku. Určitě mu pomůže.

Kale poodešel k železné kleci, ve které přechovával svého poštovního holuba, a vytáhl ho ven. Vypadalo to, že holub je rád, že je venku, aby si protáhl křídla a vzdálil se od té ohromné obludy – draka, který se ani na chvíli nezklidní. Kale namočil pero do kalamáře a napsal zprávu své kamarádce na kousek pergamenu:

Stočený pergamen vložil do koženého pouzderka, které měl holub přivázané k noze. Poté přešel k oknu, vystrčil ruce a poručil mu:

„Na Majin hrad.“

Holubovi se nadmula hrud', roztáhl křídla a rozletěl se k nebi ve směru Majina hradu. Kale viděl, jak se vzdaluje, a když ho ztratil z očí, vrátil se ke své práci. Mondrago pokračoval v hledání zbytků jídla roztahaného po podlaze.

„Fajn, Maja se tu brzy objeví a pomůže mi s tebou něco udělat. Určitě zná nějaký zaručený výcvikový trik,“ řekl. „Prozatím, Mondragu, se prosím tě nehýbej. Počkej tady v klidu jen minutku, a až skončím, vydáme se na procházku, dobře?“ požádal ho Kale a ukázal

do rohu místnosti, kde ležel obrovský polštář, na němž Mondrago spal. Mondrago se podíval na polštář, zcela ho ignoroval a pokračoval v hledání jídla.

Asi bude nejlepší, když skončím co nejdřív, pomyslel si Kale a snažil se vyčistit podlahu, jak nejrychleji uměl.

Právě když zajel mopem pod postel, všiml si, že na hromadě prostěradel odpočívá záhadná kniha, kterou Mondrago odnesl z Wickenburgova hradu. Rídel. Kale si ještě pamatoval slova, která si v ní přečetl:

**V lesích na tebe čekají,
ti, kteří ještě zbývají.**

2. KAPITOLA

Rídel

O kompak to kniha mluvila? O jakém lese?

Kale byl zvědavý, zda by si v knize mohl opět něco přečíst a jestli se text v ní znovu proměnil.

Odložil mop na zem a nedočkavě zamířil ke knize. Písmena na obálce zářila, jako by ho sama chtěla přilákat. Vzal ji do rukou, a – stejně jako minulé noci – se mu zdálo, že hřeje. Mondrago se přiblížil ke Kalovi a nakukoval přes rameno.

„Podíváme se, co za poklad jsi to včera objevil,“ řekl Kale svému dráčkovi.

Posadil se na postel a velmi opatrně rozevřel knihu. Tentokrát nekladla odpor. Prohlížel si zažloutlé a křehké stránky. Zřejmě bude velmi stará, řekl si.

Najednou se stalo něco podivného. Stránky dostaly zářivě zelený nádech a uprostřed listu se objevily jakési vybouleniny, které se začaly pohybovat. Vypadalo to, jako by začaly ožít! Kale ztuhl strachem. Vůbec nechápal, co se to děje. V úžasu zaslechl hlas, který jako by vycházel z knihy.

**Objevím se, když jsi sám,
o pomoc tě požádám.**

„UÁÁÁÁÁ!“ vykřikl Kale a vyskočil, až narazil do zdi a kniha mu vypadla z rukou. Mondrago se polekal, když uslyšel křičet svého pána, a pokusil se zalézt pod postel, ale to mu samozřejmě jeho obrovské tělo nedovolilo. Evidentně mu to bylo jedno. Tak dlouho se tlačil pod postel, až se mu nakonec podařilo zvednout její silnou dřevěnou konstrukci, natlačil se pod ni a překvapeného Kala odhodil na zem. Znovu uslyšeli hlas z knihy:

Ghi chi chi

**Jak bážlivé jsou lidské bytosti
před něčím, co nemá ani kosti...**

Kale vytřeštil na knihu oči. Opravdu na něj kniha promluvila? Ale co je to proboha za knížku? Že by byl uvnitř schovaný nějaký drobounký človíček? V úleku odhodil knihu na zem a ta spadla rozevřenými stranami obrácenými

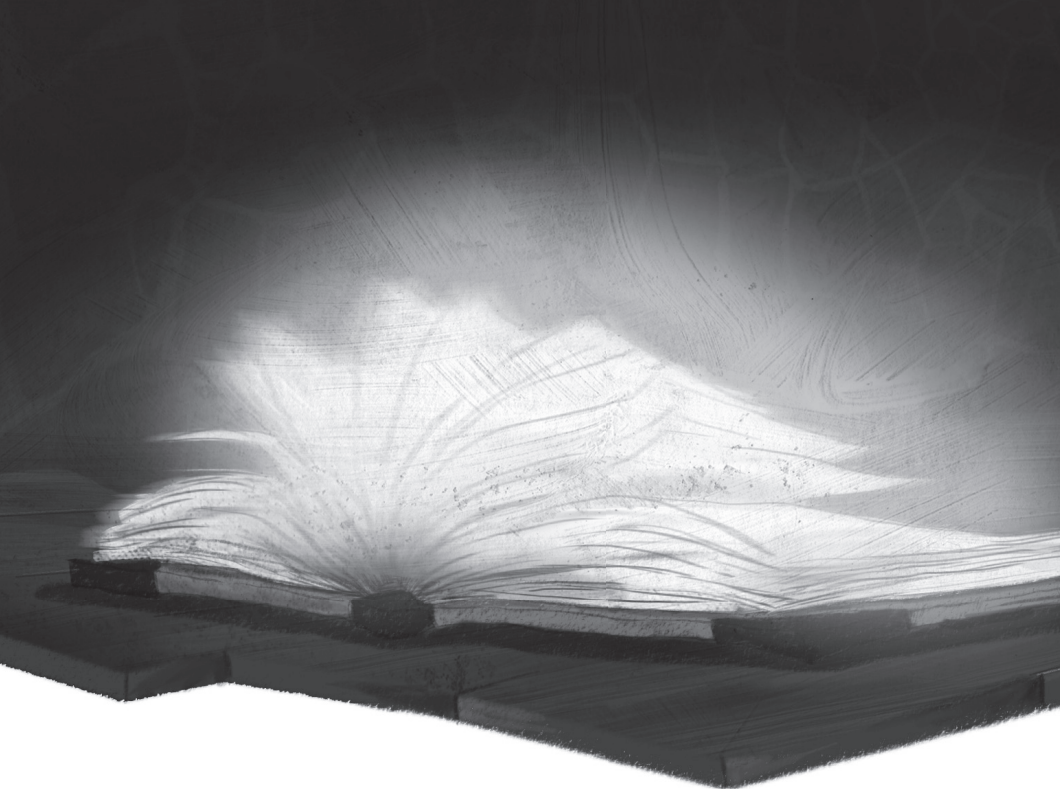
dolů. Nic se sice nehýbalo, ale písmena na obálce stále zářila pronikavým zeleným světlem.

„Kdo jsi?“ zeptal se Kale statečně. „Vylez ven a ukaž se!“

Ale kniha se ani nepohnula a nikdo z ní nevylezl. Po několika vteřinách hlas řekl:

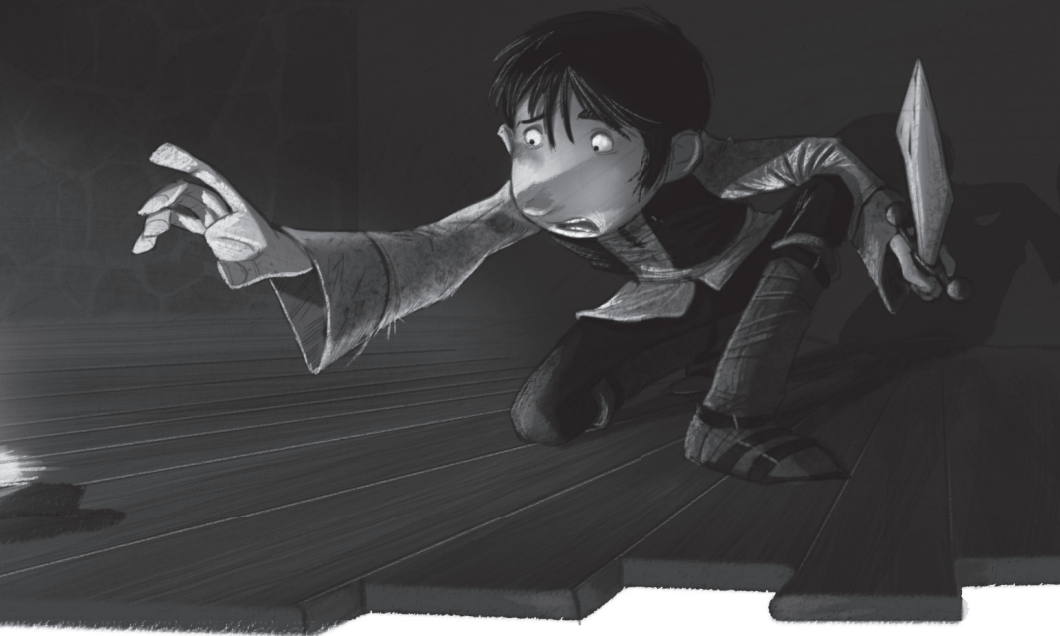
**Rídel, tak zní jméno mé.
Mezi zvířaty a lidmi mě nehledej.
Chceš-li ale zvědět víc,
obrat mě a uvidíš.**

Neuvěřitelné! To nemůže být pravda! Knihy přece nemluví! Kale byl zmatený a po pravdě i vystrašený. Ale na druhou stranu... už je přece jen starší a navíc má u sebe Mondraga, který ho ubrání. Podíval se na draka, který prozatím nevylezl zpod postele. No dobře, možná že ho Mondrago nebude přímo bránit, ale knihu by slupl jako malinu.

Pomaličku se zvedl a po špičkách se přibližoval ke knize. V její blízkosti ležel meč, který Mondrago shodil při pobíhání kolem, a uchoopil ho. Zatímco postupoval vpřed, cítil, že se mu trošku klepou nohy.

Nic se neděje. Jsi mnohem starší a navíc jsi vyzbrojen, zkoušel přesvědčit sám sebe.

Klekl si na zem v přiměřené vzdálenosti od knihy a natáhl se po ní, aby ji pravou rukou otočil, zatímco v levé pevně svíral meč.

Stránka se podivně kroutila, ale vypadalo to, že nikdo pod ní není schovaný. Ale ne! Byla to kniha, kdo na něj mluvil!

„K-kdo j-ksi?“ zajíkl se Kale.

Zelená záře zeslábla a hlas se zadrhl, jako by si chtěl odkašlat.

**Můj příteli, teď poslouchej.
Nech mě, abych vyprávěl.
Tvé pomoci si žádáme
a rychle - o to tě prosíme.**

Kale nemohl uvěřit vlastním očím ani uším. Štípl se do ruky, aby se ujistil, že se mu to nezdá. „Au!“ Ne, nezdálo se mu to. Rídel (jmenuje se Rídel, že ano?) na něj opravdu mluvil, a nejen že na něj mluvil, ale pokračoval tím zvláštním stylem, napůl ve verši, napůl šifrovaně.

Možná bych měl počkat, až přijdou mí kamarádi, přemýšlel Kale. Maja už tu za chvíli bude a Kasi na sebe také nenechá dlouho čekat. Určitě bude vědět, co dělat.

Kasi byl vzdělaný a vynalézavý. Celé dny četl knihy a věděl téměř vše. Ale Kale nemohl čekat.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.